

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **F. Q.**
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad štolou 936/3
170 00 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí v řízení pod sp. zn. OAM-275/MK-2023 o žádosti žalobce o modrou kartu ze dne 27. 12. 2022

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

I. Předmět věci

1. V projednávané věci jde o namítanou nečinnost žalovaného. Žalobce se domáhá uložení povinnosti žalovanému ministerstvu vnitra, aby rozhodlo ve věci žádosti žalobce o vydání modré karty k povolení výkonu zaměstnání na pozici vyžadující vysokou kvalifikaci na území České republiky podle § 42i zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Řízení je u žalovaného vedeno pod sp. zn. OAM-275/MK-2023.

II. Žaloba a další vyjádření

2. Žalobce v žalobě uvedl, že podal žádost dne 27. 12. 2022 a ve lhůtě 90 dní o ní nebylo rozhodnuto. Žalobce požádal nadřízený orgán o opatření proti nečinnosti, to vydala Komise pro rozhodování ve věcech cizinců dne 21. 4. 2023 a uložila žalovanému rozhodnout do 60 dní ode dne doručení zprávy Policie České republiky o výsledku pobytové kontroly. Takovou zprávu správní spis neobsahuje, žalobce naposledy zaslal své vyjádření k podkladům rozhodnutí dne 29. 5. 2023. I lhůta stanovená opatřením proti nečinnosti marně uplynula. Žalobce poukázal na to, že délka lhůty 60 dnů stanovená opatřením je nepřiměřená a způsob stanovení počátku běhu lhůty je vázán na nejistou skutečnost. Stanovená lhůta tak byla stanovena plně dle úvahy žalovaného, žalobce nemá možnost, jak ovlivnit, kdy bude pobytová kontrola provedena. Samotná zpráva policie žalobci nebyla doručena.
3. Žalovaný se k věci vyjádřil dne 5. 9. 2023. Má za to, že není nečinný. Shrnl průběh správního řízení. Uvedl, že pobytová kontrola nebyla provedena s ohledem na povahu řízení, zabýval se především pracovněprávním vztahem žalobce. Nezbytné informace byly poskytnuty dne 1. 6. 2023 od zaměstnavatele. Námitky žalobce vůči opatření proti nečinnosti žalovaný považuje za irelevantní, tím spíše, že Komise žalobci vyhověla. Stanovení lhůty k vydání rozhodnutí je na úvaze Komise. Žalovaný poté uvedl, že žádost žalobce byla zamítnuta dne 31. 7. 2023, pod č. j. OAM-275-19/MK-2023 a to de § 42i odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Žalobce podal blanketní odvolání, byl vyzván k jeho doplnění. Žalovaný proto vydal rozhodnutí ve lhůtě stanovené opatřením proti nečinnosti ze dne 21. 4. 2023.
4. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného ze dne 20. 9. 2023 uvedl, že žalovaný má povinnost rozhodnout o žádosti do 90 dnů, tato lhůta uplynula, proto požádal po jejím uplynutí (28. 3. 2023) o opatření proti nečinnosti. Stanovení lhůty vázané na pobytovou kontrolu na území České republiky považuje za obstrukční, neboť se nachází na území Čínské lidové republiky, nenachází se v místě budoucího bydliště na území České republiky. Žalovaný překročil zákonnou lhůtu více než dvojnásobně, postupoval v rozporu s § 2, § 4 a § 4 správního řádu. Městský soud dodává, že byť žalobce v podání navrhl, aby bylo zrušeno napadené rozhodnutí a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání, dle obsahu repliky je zřejmé, že žalobce brojí proti nečinnosti, nikoliv proti výroku správního rozhodnutí.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas v jednorocní lhůtě, osobou k tomu oprávněnou, jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. (§ 79 a § 80 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném a účinném znění /dále jen "s. ř. s."/).

6. O podané žalobě městský soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť obě strany k výzvě soudu souhlasily s rozhodnutím věci bez jednání. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré podklady a listiny, z nichž soud vycházel a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009).
7. Ze správního spisu městský soud zjistil následující podstatné okolnosti věci.
8. Žalobce podal dne 27. 12. 2022 na Generálním konzulátu v Šanghaji žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu zaměstnání na území České republiky vyžadující vysokou kvalifikaci. Žádost podal s přílohami – doklad o zajištění ubytování ze dne 23. 11. 2022, přiložil i doklady o účelu pobytu např. pracovní smlouvu ze dne 23. 11. 2022 na pozici generálního ředitele u společnosti Czech Twin-horse hobby, s.r.o. Žalobce byl téhož dne pod č. j. 1485-2/2022-SANG vyzván k doplnění dalších podkladů k žádosti (výpis z rejstříku trestů a doklady prokazující vysokou kvalifikaci superlegalizované a přeložené do českého jazyka). Vady podání odstranil dne 9. 2. 2023.
9. Žalobce dne 28. 3. 2023 požádal Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců o provedení opatření proti nečinnosti, neboť uplynula zákonná lhůta pro rozhodnutí o žádosti. Komise dne 21. 4. 2023 pod č. j. MV-61595-3/SO-2023, konstatovala, že od podání žádosti dne 27. 12. 2022 nebyly dodrženy lhůty podle § 169t odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců a vydala opatření, jímž žalovanému přikázala, aby:
 - a. do 60 dnů od doručení zprávy Policie České republiky o výsledku pobytové kontroly vydala rozhodnutí, pokud žádost zamítne nebo řízení o ní zastaví.
 - b. V případě, že správní orgán shledá, že jsou naplněny podmínky pro to, aby žádosti bylo vyhověno, nařizuje se mu, aby ve stejné lhůtě vyhotovil předkládací zprávu a vydat pokyn k udělení dlouhodobého víza dle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Průkaz bude žadateli vydán do 60 dnů po poskytnutí údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu.
10. Žalobce se dne 29. 5. 2023 vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Zde uvedl, že kontaktoval budoucího zaměstnavatele, aby odeslal odpověď na žádost správního orgánu o informace ze dne 12. a 18. 4. 2023. V ostatním má za to, že podmínky žádosti o modrou kartu splňuje. Žalobce pak dne 2. 6. 2023 avizoval, že zaměstnavatel odeslal odpověď na žádost správního orgánu. Ta byla doručena 2. 6. 2023.
11. Žalovaný o žádosti rozhodl dne 31. 7. 2023, pod č. j. OAM-275-19/MK-2023. Žádost žalobce zamítl podle § 42i odst. 6 písm. i) zákona o pobytu cizinců, neboť údaje podstatné pro posouzení žádosti uvedené v jejích náležitostech neodpovídají skutečnosti. Ve stručnosti shrnuto, žalovaný byl toho názoru, že žalobce by na území nemohl plnit účel povoleného pobytu. Žalovaný vycházel ze srovnání odpovědí budoucího zaměstnavatele k povaze zaměstnání a k činnosti zaměstnavatele a těch požadavků, které by měl žalobce vykonávat.
12. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které doplnil dne 24. 8. 2023. Se závěry žalovaného se neztotožnil.
13. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat

rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Podle § 79 odst. 2 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.

14. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
15. Žalobce podal žádost o modrou kartu podle § 42i zákona o pobytu cizinců dne 27. 12. 2022. Lhůta k vydání rozhodnutí o této žádosti podle § 169t odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců činila 90 dnů. Žalovaný rozhodnutí v této lhůtě nevydal, což konstatovala již Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců v opatření proti nečinnosti ze dne 21. 4. 2023, č. j. 21. 4. 2023 pod č. j. MV-61595-3/SO-2023. Žalovaný tak již v tu chvíli, kdy Komise opatřením přikázala žalovanému rozhodnout v určené lhůtě, byl tedy ve věci nečinný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 – 41).
16. Co se týče námitek žalobce proti nepřiměřenosti a obstrukčnosti lhůty stanovené následně opatřením proti nečinnosti, městský soud uvádí následující.
17. Situací, kdy nadřízený správní orgán učiní k návrhu účastníka opatření proti nečinnosti a přikáže vydat rozhodnutí ve stanovené lhůtě, se zabýval Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 3523/20 z 24. 8. 2023. V takovém případě „[b]ezvýslednost vyčerpání pak nastane až prvním dnem po konci opatření proti nečinnosti určené a marně proběhlé lhůty, jde-li o lhůtu přiměřenou.“ Ústavní soud ovšem při vědomí toho, jak dlouhou dobu může trvat, než se ukáže, že prostředek ochrany byl bezúspěšný (v extrémních případech až 60 dnů), naznal, že výklad, který neumožňuje přihlédnout k tomu, že bezvýsledné vyčerpání prostředku ochrany nastalo až v průběhu řízení o nečinnostní žalobě, klade další překážky poskytnutí soudní ochrany.
18. Nejvyšší správní soud navázal na tento nálezh vlastní judikaturou, v níž dovodil, že krajský soud je v řízení o nečinnostní žalobě povinen vyčkat, až lhůta stanovená v opatření proti nečinnosti uplyne (rozsudek č. j. 2 Azs 248/2021 - 34 z 21. 4. 2022). To však platí pouze v případě, že jde o lhůtu přiměřenou. V rozsudku č. j. 1 Azs 171/2022-54 z 27. 10. 2022 tuto úvahu rozvinul: „Má-li být soudní ochrana proti nečinnosti správního orgánu efektivní, je nezbytné, aby soud hodnotil i přiměřenost stanovené lhůty, a to právě za účelem posouzení, zda byla splněna podmínka bezvýslednosti vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti. Nepřiměřeně dlouhá lhůta by totiž odsouvala poskytnutí soudní ochrany, resp. naplnění podmínky řízení o bezvýslednosti předchozích prostředků. Samotné posouzení lhůty jako nepřiměřené tak totiž může vést i ke splnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředku ochrany. S ohledem na výše uvedené to znamená, že správní soud se musí nejprve vypořádat s námitkou nepřiměřené lhůty a teprve pokud ji shledá jako přiměřenou, vyčká jejího uplynutí. Bylo by absurdní, aby v případě nepřiměřené lhůty vystavil soud žalobce povinnosti vyčkávat na její uběhnutí a podat novou žalobu, jak to učinil v této věci městský soud. Stejně absurdní by však bylo, pokud by soud v řízení o žalobě sám vyčkával na konec této lhůty a splnění podmínky bezvýslednosti, byla-li by tato lhůta nepřiměřeně dlouhá.“ Jestliže nadřízený správní orgán uloží vydat rozhodnutí v nepřiměřené lhůtě, žalobce může bez dalšího podat nečinnostní žalobu, neboť jde z hlediska ochrany jeho práv v podstatě o shodnou situaci, jako když tento správní orgán na žádost o opatření proti nečinnosti v zákonné lhůtě nijak nezareaguje. (Shodný názor vyplývá také z rozsudku zdejšího soudu č. j. 5 A 54/2022-37 z 28. 2. 2023.)
19. V projednávané věci podal žalobce žalobu poté, co Komise sice vyhověla jeho žádosti o opatření proti nečinnosti, stanovila ale žalovanému lhůtu pro rozhodnutí o věci v délce 60

dnů od provedení pobytové kontroly Policií České republiky. Tuto lhůtu však soud nepovažuje za přiměřenou.

20. Prvním z důvodů pro tento závěr je skutečnost, že lhůta nebyla stanovena jako pevná, nýbrž její počátek byl navázán na okamžik, jenž ani nebyl plně v dispozici žalovaného ale dalšího správního orgánu (provedení pobytové kontroly Policií České republiky). Druhý důvod je, že i lhůta běžící případně od tohoto okamžiku (60 dnů) je sama o sobě jen nepatrně kratší než zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí 90 dnů, která navíc již sama o sobě marně uplynula ke dni podání žádosti žalobce o opatření proti nečinnosti. Také Nejvyšší správní soud přitom v již citovaném rozsudku č. j. 1 Azs 171/2022-54 uvedl, že *„lze akceptovat, že nadřízený správní orgán uložil v opatření proti nečinnosti lhůtu ve stejné délce, jež je stanovena zákonem k rozhodnutí, jen ve výjimečných případech. Pravidlem by naopak měla být lhůta podstatně kratší.“* Za třetí soud přihlédl rovněž k tomu, že Komise využila pro vydání opatření proti nečinnosti téměř celou zákonnou lhůtu 30 dnů podle § 80 odst. 6 ve spojení s § 71 odst. 3 správního řádu.
21. Vzhledem ke všem těmto okolnostem byla lhůta stanovená v opatření proti nečinnosti zjevně nepřiměřená. Proto také žalobce tímto opatřením bezvýsledně vyčerpal prostředky ochrany proti nečinnosti a právě proto jeho žaloba není ani předčasná.
22. Podstatné pro projednávanou věc je však to, že žalovaný dne 31. 7. 2023, tj. 7 dní poté, co žalobce podal u městského soudu žalobu, rozhodl meritorně o žádosti žalobce o modrou kartu ze dne 27. 12. 2022. Řízení o žádosti tak bylo ukončeno rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 7. 2023, pod č. j. OAM-275-19/MK-2023. Žalovaný tedy ve věci ke dni tohoto rozhodnutí již není nečinný. Ač žalovaný na tuto skutečnost upozornil v závěru svého vyjádření a ač tato skutečnost byla žalobci známá, neboť proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, na toto rozhodnutí v rámci nečinnostní žaloby nijak nereagoval.
23. V řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s. se může žalobce domáhat toliko vydání rozhodnutí (bod 21 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011, č. j. 9 Ans 11/2011-21 či ze dne 8. 11. 2019, č. j. 5 As 272/2019-31 aj.). Věcné výhrady proti následnému rozhodnutí, proti procesu při jeho vydání a proti jeho zákonnosti pak může žalobce uplatnit v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

24. Městský soud uvedené shrnuje tak, že o žádosti žalobce ze dne 27. 12. 2022 žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 31. 7. 2023. Žalobce si tohoto rozhodnutí je vědom, neboť proti němu podal odvolání. Žalovaný o žádosti tedy věcně rozhodl, není proto nečinný. Věcné výhrady proti těmto rozhodnutím lze uplatnit v řízení o přezkumu rozhodnutí ze dne 31. 7. 2023.
25. Žaloba není důvodná, proto ji soud zamítl postupem dle § 81 odst. 3 s. ř. s.
26. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků nepřiznal jejich náhradu. Žalobce nebyl procesně úspěšný, náhrada nákladů řízení mu proto nepřisluší. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, nicméně mu nevznikly žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úředních činností. Městský soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. září 2023

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu